

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

czerwiec 2013

96

GŁOS PAPIEŻA: (*nagranie* – Częstochowa 13.06.1987) „Pragnę właśnie tu, na tym miejscu, powierzyć wam na Jasnej Górze wszystkie sprawy Kościoła powszechnego, Kościoła na całym świecie. Ten Kościół ma swoje centrum w Rzymie [...]. Ale poprzez Rzym myślę o całym Kościele powszechnym, wszędzie, gdzie on jest: na wszystkich kontynentach, w różnych krajach świata. Wszędzie, gdzie mogę, nawiedzam ten Kościół powszechny poprzez różne Kościoły lokalne żyjące w poszczególnych krajach i na różnych kontynentach. [...] A was proszę tutaj, na Jasnej Górze, ażebyście mieli zawsze w pamięci, w sercu i w modlitwie nie tylko papieża, bo to łatwiej, to wasz rodak, ale także i ten Kościół, któremu papież służy, ten powszechny Kościół”.

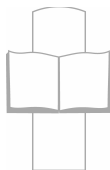
Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

WIERZĘ W KOŚCIÓŁ POWSZECHNY

PROWADZĄCY: W dzisiejszy wieczór zatrzymamy się nad tymi słowami bł. Jana Pawła II, które mogą nam pomóc w przeżywaniu prawdy o Kościele. Wyznajemy w *Credo*: „Wierzę... w święty Kościół powszechny”. Katechizm Kościoła Katolickiego mówi: „Kościół jest "powszechny" [to znaczy]: głosi całość wiary; nosi w sobie pełnię środków zbawienia i rozdziela je; jest posłany do wszystkich narodów; zwraca się do wszystkich ludzi; obejmuje wszystkie czasy; "Kościół ze swej natury jest misyjny" (KKK 868). Niech Maryja, Matka Kościoła, pomaga nam „czuć z Kościołem”, kochać Kościół, być wrażliwym na jego potrzeby, troszczyć się o jego jedność.

WSZYSCY: Odmawiają „Pod Twoją obronę” i śpiewają pieśń, np. *Weź w swą opiekę nasz Kościół święty* lub *O Pani, ufność nasza*.

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Ewangelii św. Jana: „Jezus, podniósłszy oczy ku niebu, rzekł: Ojcze, nadeszła godzina! Otocz swego Syna chwałą, aby Syn Ciebie nią otoczył i aby mocą władzy udzielonej Mu przez Ciebie nad każdym człowiekiem dał życie wieczne wszystkim tym, których Mu dałeś. [...] Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał. [...] Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś”. (J 17, 1-2. 20-23)

PROWADZĄCY: Pan Jezus modlił się o jedność wszystkich swych uczniów. Ojciec Święty Jan Paweł II wciąż wracał do tej modlitwy. Wiara w Kościół powszechny zobowiązuje nas do szerszego spojrzenia, do troski o miłość i jedność Kościoła – nie tylko na miarę własnych potrzeb, swojego domu czy nawet tylko Ojczyzny.

LEKTOR: Z orędzia do Konferencji Episkopatu Polski (Warszawa, 11 czerwca 1999 – *nagranie*): „Kościół jako "powszechny sakrament zbawienia" (*Lumen gentium*, 48) powinien stawać się z dnia na dzień coraz bardziej czytelnym i przejrzystym znakiem Chrystusa żyjącego na wieki, który pragnie, "by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy". Nieodzownym warunkiem takiego oddziaływania, czyli realizacji zbawczego posłannictwa Kościoła, jest miłość. Na niej buduje się Kościół i na niej on wzrasta i rozwija się: "Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował, tak jak Mnie umiłowałeś". Istotą apostołatu wszystkich członków Kościoła jest szerzenie prawdy o miłości Boga. Czyńcie wszystko, by ta prawda była głoszona, przyjmowana i realizowana w życiu pasterzy i wiernych świeckich”.

WSZYSCY: Śpiew, np. *Miłość Bożą w sercu mym* lub *Miłujcie się wzajemnie*.

LEKTOR: Z przemówienia pożegnального (Częstochowa, 13 czerwca 1987 – *nagranie*): „Wiemy wszyscy, a ja byłem tego świadkiem i uczestnikiem, że w dniu tysiąclecia chrztu na Jasnej Górze dokonał się akt niezwykły ustami Prymasa Tysiąclecia, Akt Oddania w macierzyńską niewolę Maryi za wolność, w niewolę za wolność, za wolność Kościoła w świecie i w Polsce, ale nie tylko w Polsce, w całym świecie. Wy wiecie dobrze, że Kościół na całym świecie zмага się o tę wolność swojego posługiwania, o tę wolność słowa Ewangelii, o wolność sumienia i wyznania, o wolność religii. Są rozległe dziedziny świata, gdzie to zmaganie ma swoje szczególne znaczenie i to jest też przedmiotem naszej szczególnej troski”.

WSZYSCY: Śpiew, np. *Matko, która nas znasz (1 zwr)*.

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Nie rysuję tutaj jakiegoś obrazu, na którym jest tylko białe i czarne, czarne i białe. Wszędzie na świecie jest jedno i drugie i również tam, gdzie Kościołowi nie brak zewnętrznej wolności głoszenia Ewangelii, posługi duszpasterskiej, jest inna forma zagrożenia jego wolności, wolności ducha Bożego, która płynie z cywilizacji, całkowicie zeświecczonej, z cywilizacji, z ideologii głoszącej życie ludzkie bez Boga, propagującej taki sposób bycia człowieka na tej ziemi, człowieka i społeczeństwa, jak gdyby Bóg nie istniał. I to znajduje swoje odzwierciedlenie w krajach skądinąd wolnych, w nadużyciu wolności, w różnych przekroczeniach prawa Bożego, zwłaszcza gdy chodzi o poszanowanie życia, świętości małżeństwa, gdy chodzi o całą tę delikatną dziedzinę stosunku mężczyzny i kobiety, dziedzinę, która winna być oparta na poczuciu największej godności człowieka na obraz i podobieństwo Boże, a która jest redukowana w mentalności współczesnej, utylitarystycznej, permissywistycznej, w ten sposób, że już dla tej godności naprawdę nie ma miejsca. I często czyni się to w imię wolności człowieka. Tak więc to zmaganie się o wolność Kościoła w świecie i w Polsce ma wiele wymiarów”.

WSZYSCY: Śpiew, np. *Matko, która nas znasz (5 zwr.)*.

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Trzeba, żebyście razem z papieżem, który jest waszym rodakiem, mieli w oczach i w sercach wszystkie te wymiary zmagania się Kościoła w świecie współczesnym o wolność dzieci Bożych. Zmagania się nie tylko z programami, z ideologiami, systemami, które są wrogię religii, ale także i ze słabością człowieka, ze słabością, która się na różne sposoby przejawia. Przecież to nie ideologie, nie ustroje, nie systemy, tylko człowiek dał początek grzechowi, temu, który toczy się w ciągu całych dziejów. To człowiek ulegał tej szatańskiej iluzji, że sam może być jako Bóg, sam może decydować o dobru i złu i on tylko jest jedyną i ostateczną miarą tego wszystkiego, co należy do świata, w którym żyje, do stworzenia”.

PROWADZĄCY: Pozostajmy w chwili ciszy, by ogarnąć myślą i modlitwą Kościół powszechny z wszystkimi radościami i trudnościami, które przeżywa i o których przypominał nam Ojciec Święty. Po tej indywidualnej modlitwie połączymy się w rozważaniu tajemnicy Zesłania Ducha Świętego odmawiając dziesiątek różańca.

WSZYSCY: Pozostają w chwili ciszy, a następnie odmawiają dziesiątek różańca i śpiewają pieśń, np. lub *Dzielmy się wiarą jak chlebem* lub *Duchu Święty wołam, przyjdź*.

JAN PAWEŁ II - APOSTOŁ POJEDNANIA

PROWADZĄCY: „Jedność jest darem, ale też powinnością”. Została nam podarowana i jednocześnie zadana. Jako chrześcijanie nie sprostaliśmy temu darowi. Nie umiemy się różnić zachowując jedność; różnice nas nie ubogacają, ale dzielą. Sowa Ojca Świętego stają przed nami jak wyrzut i wyzwanie. Co czynię dla jedności Kościoła?

LEKTOR: Z przemówienia podczas nabożeństwa ekumenicznego (Wrocław, 31 maja 1997 – *nagranie*): „Kiedy Chrystus modli się o jedność dla swoich uczniów, to ukazuje zarazem, że ta jedność jest darem, ale także, że jest ona powinnością. Jest darem, który otrzymujemy od Ojca, Syna i Ducha Świętego. Równocześnie jest powinnością, ponieważ ona została nam zadana. Zadana została wszystkim pokoleniom chrześcijan, poczynając od apostołów - wszystkim w pierwszym i drugim tysiącleciu. Chrystus jeszcze dwukrotnie powraca do tej zasadniczej myśli. Modli się bowiem: "I także chwaleb, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie!". Tutaj Chrystus przekracza niejako granice Boskiej jedności Trójcy i przechodzi do tej jedności, która jest zadaniem chrześcijan. Mówi: "Oby się tak zespolili w jedno, by świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował, tak jak Mnie umiłowałeś". Uczniowie Chrystusa mają tworzyć doskonałą, również widzialną jedność, ażeby świat widział w nich czytelny dla siebie znak”.

WSZYSCY: Śpiew, np. *Zjednoczeni w Duchu*.

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Do wspólnego świadectwa prowadzi trudna droga pojednania, bez którego nie może być jedności. Nasze Kościoły i Wspólnoty kościelne potrzebują pojednania. Czy możemy być w pełni pojednani z Chrystusem, jeśli nie

jestemy w pełni pojednani między sobą? Czy możemy wspólnie i skutecznie świadczyc o Chrystusie, nie będąc pojednani ze sobą? Czy możemy pojednać się ze sobą, nie przebacząc sobie nawzajem? Warunkiem pojednania jest przebaczenie, które nie jest możliwe bez wewnętrznej przemiany i nawrócenia, będących dziełem łaski. "Zaangażowanie ekumeniczne musi się opierać na nawróceniu serc i na modlitwie".

WSZYSCY: Śpiew, np. *Jezu, połącz nas* lub *Jesteś, Panie, winnym krzewem*.

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Prawie wszyscy, (...) chociaż w różny sposób, tęsknią za jednym i widzialnym Kościołem Bożym, który by był naprawdę powszechny i miał posłannictwo do całego świata, aby ten świat zwrócił się do Ewangelii i w ten sposób zyskał zbawienie na chwałę Bożą". W ciągu ostatnich lat zmniejszył się znacząco dystans oddzielający od siebie Kościoły i Wspólnoty kościelne. Ale ciągle jest to dystans zbyt duży! Nie tak chciał Chrystus! Musimy uczynić wszystko, aby odzyskać pełnię komunii. Nie wolno nam na tej drodze ustawać. Powróćmy raz jeszcze do modlitwy arcykapłańskiej, w której Chrystus mówi: "Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie (...), aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał"”.

PROWADZĄCY: „Prawdziwej przemiany serc może dokonać tylko modlitwa. Ona ma moc łączenia ochrzczonych w braterstwie dzieci Bożych”. Z całą mocą wołajmy i prosimy Ducha Świętego, by odnowił oblicze ziemi, niosąc dar jedności. Módlmy się w ciszy i we wspólnym śpiewie.

Wszyscy: Trwają przez chwilę w ciszy. Następnie śpiewają *Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi*. Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Kościół powszechny „głosi całość wiary”. Módlmy się, aby wszystkie Kościoły i Wspólnoty kościelne zjednoczyły się w pełni wyznawanej wiary.
- „Kościół powszechny „nosi w sobie pełnię środków zbawienia i rozdziela je”. Módlmy się, by każdy człowiek korzystał w pełni z dostępnych sobie środków zbawienia.
- Kościół powszechny „jest posłany do wszystkich narodów; ze swej natury jest misyjny”. Módlmy się, by nie ustawała misyjna żarliwość Kościoł lokalnych i każdego chrześcijanina.
- Kościół powszechny „zwraca się do wszystkich ludzi, obejmuje wszystkie czasy”. Módlmy się, by nasze pokolenie odpowiedziało na pragnienie Jezusa, który przyszedł nie po to, by kogoś potępić, ale by wszystkich zbawić.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę „Ojcze nasz”, śpiewają pieśń, np. *Abba, Ojcze* lub *Otwórzcie serca, tchnienie daje Bóg* lub *Panie, światłość miłości Twej świeci*.

Następuje błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew: *Barka* lub pieśń do Jana Pawła II.

s. Agnieszka Koteja, albertynka

Niniejsze pomoce redagowane są w Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się!”. Adres redakcji:
Wydawnictwo: wydawnictwo@stanislawbm.pl